

► **Geike Arnaert of de schoonheid van de verwarring**

“ZINGEN IS MIJN PUURSTE VORM VAN COMMUNICEREN”

Het is schier onmogelijk om een allesomvattend etiket te klevens op de Westouterse 'wachtegaal' Geike Arnaert. Zelfs met een op het eerste gezicht contradictio in terminis als 'verlegen durfal' mis je meer doel dan je raak treft. En toch... Op haar zeventiende wordt Geike de vervangster van de vervangster bij Hooverphonic. Onder de vleugels van de vleesgeworden vetkuif Alex Callier ontpopt ze zich al snel tot de gedroomde frontvrouw. De weg van de minste weerstand is echter niks voor haar. Na twaalf jaar keert ze de succesgroep de rug toe om op eigen benen te staan. En nu is er dus *For the Beauty of Confusion*, haar solodebuut dat wij een zeer warm hart toedragen. Pop met prikeldraad. Zowel de plaat als de zangeres...

DOOR STIJN VANDERHAEGHE • FOTOGRAFIE: JEROEN HANSELAER

Op de laatste mooie herfstdag van oktober waait Geike Arnaert – arm in arm met haar levensgezel Sam Touzani, een Berberse Brusselselaar die van veel artistieke markten thuis is – het café van de Brusselse concertzaal Ancienne Belgique binnen. Ondanks een naar eigen zeggen slapeloze nacht straalt ze als nooit tevoren. *Heur* korte coupe staat haar beeldig en die blonde bles blijkt een weinig zuinige zegen voor haar staalblauwe ogen. Omdat we weten dat promopraatjes niet meteen haar favoriete tijdverdrijf zijn, stellen we voor om het nakende gesprek in onze gemeenschappelijke vroegere voertaal te doen: *Westhoek-West-Vlams van 't*

zuverste wouter. "Liever niet", krijgen we echter te horen. "Ik zou misschien dingen zeggen die..." En daar is de eerste aarzeling al die resulteert in een onafgemaakte zin. Er zullen er nog veel volgen, maar gaandeweg komen we de wortels van die opgedroogde spraakwaterval te weten. "Ik ben nu eenmaal een verlegen persoon", aldus Geike. "Dat zie je trouwens ook op het podium, maar zingen is echt sinds heel lang mijn puurste manier van communiceren. Ik weet dat ik het kan en ik doe het ook graag." Het hoeft dan ook niemand te verbazen dat ze haar hele ziel en zaligheid gelegd heeft in *For the Beauty of Confusion*...

Dan moet je wel tevreden zijn met het eindresultaat, niet?

Geïke Amcaert: “Ja, ik heb er echt wel veel van mezelf ingestoken. Ook heel veel tijd. Het is misschien niet meteen de plaat geworden die de mensen verwacht hadden, want ik had niet veel zin om een typisch popalbum te maken. Pas op, het blijft natuurlijk popmuziek, hé, maar het zijn zeker geen lieve liedjes geworden. Nee, ik ben er heel erg blij mee.”

Is het een persoonlijke plaat geworden? In hoeverre leren we je kennen door naar je album te luisteren?

Amcaert: “Hmm... Ik heb wel het idee dat er heel veel van mezelf op uitgelegd wordt, maar tezelfdertijd... (*aarzelend*) Het is niet allemaal fictie, maar... Meestal vertrek ik vanuit een persoonlijk verhaal dat dan verschillende kanten uitwaaiert zodat er uiteindelijk niet veel meer van overblijft. Mja, het is toch behoorlijk persoonlijk allemaal.”

De *I'm the queen of moods* uit *Icy* mogen we dus letterlijk interpreteren?

Amcaert: (*zuinig lachje*) “Ik moet toegeven dat ik wel een beetje een *queen of moods* ben, ja. Wat echter tof is aan die *queen* is dat ze ondertussen in een positie zit waarbij ze haar *moods* onder controle heeft, terwijl dat vroeger wel eens anders is geweest. Mijn emoties kunnen grote vormen aannemen. Hoge pieken en diepe dalen, zeg maar. Maar zoals gezegd heb ik dat intussen veel beter onder controle en dat is wel fijn.”

Maar het is dus ooit anders geweest?

Amcaert: “Ja, natuurlijk. Ik ben daar toch volwassen in moeten worden. Dat is ook wel...” (*valt stil*)

Was het misschien de wellicht ondraaglijke eenzaamheid van de kleedkamer na de kolkende concertzaal?

Amcaert: (*knikt*) “Dat speelde uiteraard ook een rol... En dan telkens de spanning die de hoogte ingejaagd wordt in de aanloop naar een groot *event*. Dan ervaar je ruim een uur lang die magie en dat is fantastisch natuurlijk, maar daarna gaat de leegte. Ik kreeg het steeds moeilijk op het einde van een tournee en dat soort zaken. Nu is dat wel anders, denk ik. Ik zit niet meer vast aan die uitvoerende rol. Nu heb ik de controle over alles en dat is toch een heel ander gevoel. Het is allemaal weer heel spannend. Eigenlijk heb ik geen tijd om veel na te den-

ken of lang bij bepaalde zaken stil te staan. Het is een heel ander verhaal geworden.”

Je schreef vroeger ook al nummers, is deze plaat een samenraapsel van oud en nieuw werk?

Amcaert: “Het is inderdaad een beetje een mengeling geworden. Bepaalde kleine stukjes had ik al liggen, maar eigenlijk had ik nog nooit een eigen nummer volledig afgewerkt. Dus sommige liedjes zijn ontstaan

“MIJN EMOTIES KUNNEN GROTE VORMEN AANNEMEN. HOGE PIEKEN EN DIEPE DALEN. INTUSSEN HEB IK DAT ONDER CONTROLE, MAAR HET IS OOIÏT ANDERS GEWEEST”

uit zinnnetjes die ik van vroeger had. Kijk, ik schrijf gewoon heel veel. Je kunt het geen dagboek noemen, maar... Vaak blijken dat dan gewoon goeie ritmische zinnen die een aanzet kunnen zijn tot een nummer. Daarnaast programmeer ik ook heel veel met mijn computer. Ik speel wel een klein beetje gitaar en piano – net genoeg om dingen te componeren – maar ik heb wel mensen erbij gehaald om bepaalde zaken te helpen afwerken. Ik vind het trouwens sowieso nuttig om er altijd mensen bij te halen die ik graag heb en wiens talent ik apprecieer.”

Toch moet dat ook moeilijk zijn, het gaat tenslotte om jouw nummers...

Amcaert: (*pikt in*) “Absoluut! Daarom kies ik ook mensen uit die heel dicht bij mij staan. Het zijn goeie vrienden die niet perse meteen dingen uit mijn handen gaan nemen. Als een bepaald nummer dan plots een heel andere richting uitgaat die evenwel heel bevredigend blijkt te zijn, is dat toch een ongelooflijke meerwaarde.”

Maar jij hebt steeds het laatste woord?

Amcaert: “Voor deze plaat heb ik toch de regie in handen genomen, ja. Ik nam de beslissingen en als ik het niet goed vond, had ik er ook geen moeite mee om dat te zeggen en helemaal opnieuw te beginnen.”

In welke mate ben je een controlefreak?

Amcaert: (*lachje*) “Goh, ik heb de voorbije maanden wel gemerkt dat ik toch vaak moeite had om bepaalde dingen uit handen te geven. In een auto is de passagierszetel

trouwens ook niks voor mij. Dat is echt een ramp. Op zo’n moment komt zelfs angst om de hoek loeren. Dus misschien ben ik wel een controlefreak, ja. Al klinkt dat net iets te negatief. En klopt het ook weer niet helemaal, want ik heb ook risico’s genomen. Door niet vast te houden aan bepaalde dingen die... Ik weet niet goed hoe ik het moet uitleggen, maar het is geen evidente plaat geworden, hé. Kijk, had ik de controle echt helemaal willen behouden en had ik

zeker succes nagejaagd, dan had ik het op een heel andere manier aan boord gelegd.”

Je zei inderdaad ooit letterlijk dat je een echte angsthaas bent. Hoe uit zich dat?

Amcaert: (*denkt na*) “Hm, vooral in slape-loze nachten voor een belangrijk optreden, een promodag, de release van een plaat en dies meer. Al is dat echte *angsthazerige* er intussen toch ook een beetje uit, hoor. Als ik terugkijk op de dingen die ik al allemaal gedaan heb... Daar kun en mag je geen angsthaas voor zijn. Dus eigenlijk ben ik ook best wel moedig. (*verlegen lachje*) Enfin, angsthazen zijn het moedigst als ze dingen gedaan krijgen zeker? *Whatever*...”

Op een podium sta je er nochtans, is dat dan een rol die je speelt?

Amcaert: “Nee, dat is zeker geen rol. Ik ben en blijf een verlegen iemand en dat zie je ook op het podium, vind ik. Maar zingen is echt al heel lang mijn puurste vorm van communiceren. Ik weet dat ik dat kan en ik doe dat ook graag. En op een podium is er ook die afstand, hé. Ik geef veel en probeer dat op een subtiele manier te doen. Niet al huppelend grote toonladders afhaspelen, maar klein. Mensen moeten opletten. Ik bevind mij in een soort cocon op het podium. Je weet dat mensen weten dat je daar van jezelf aan het geven bent als een soort dier waar je op dat moment niet aan mag komen. Daardoor voel ik me op de een of andere manier beschermd op een podium.”

Heb je schrik voor de reacties op je debuut?

Amcaert: (*begint te lachen*) “Goh ja, om maar duidelijk te maken wat voor een impact dat op mij kan hebben: ik herinner me nog altijd bijna woordelijk de recensie van mijn allereerste Belgische optreden met Hooverphonic in de Brusselse Botanique. Dat was niet zo goed, nee... Maar nu sta ik voor het volle pond achter wat ik gedaan heb. Als dat dan niet gesmaakt wordt, tja, dan is dat maar zo, hé. Uiteraard zou ik dat heel jammer vinden, maar eigenlijk ben ik ook altijd een beetje opgelucht als ik kritiek krijg omdat ik daar toch altijd iets uit leer.”

Wat schreven ze dan, na dat eerste optreden?

Amcaert: “De titel was iets in de trant van ‘De vervangster vervangen’ of zoiets. En voor de rest... Je moet ook de omstandigheden van toen in acht nemen. Ik had wel net een paar optredens in Zwitserland gedaan, maar voor mij was het echt van nul beginnen. Als zeventienjarig folkmeisje uit de Westhoek werd ik compleet gerestyled en zo. Of ik het daar moeilijk mee had? Bwah... Ik vond het best wel fijn wat er gebeurde, maar ik kwam net uit mijn puberteit, ik geloofde niet in make-up en ook niet in vrouwen met hoge hakken, weet je wel. (*lacht*) Dat is wel moeten keren toen, maar ik had het er allemaal voor over. Uiteindelijk ben ik dankbaar voor de kansen die ik toen gekregen heb.”

Die periode ligt intussen vijftien jaar achter je. Vergelijk het meisje van toen eens met de vrouw van nu.

Amcaert: (*blaast*) “Dat is een moeilijke... Ik kan niet zeggen dat ik nog helemaal dezelfde ben, maar ik weet wel nog perfect waar ik vandaan kom, hoor. Of... (*aarzelend*) Ik ben natuurlijk diezelfde persoon nog, maar er is wel heel veel gebeurd intussen...”

Kom je eigenlijk nog vaak in je geboortedorp Westouter?

Amcaert: “De laatste tijd veel minder. Dat zou eigenlijk wel wat vaker moeten, maar ja... De voorbije maanden heb ik gewoon enorm veel tijd aan mijn plaat

gespenderd. Dat was prioritair.”

Je woont al jarenlang in hartje Brussel, mis je je bakermat soms?

Amcaert: “Soms mis ik wel het groen en de rust die daar heerst, ja. Dat ga ik niet ontkennen. Anderzijds hou ik ook enorm veel van Brussel. Ik was echt blij dat ik hier mocht komen wonen. In het stadse gebeuren van Brussel voelde ik me meteen thuis, maar ik kom ook nog erg graag in Gent en Antwerpen, waar ik ook nog gewoond heb. Maar eigenlijk ben ik niet aan één bepaalde plaats gehecht. Ik hou van West-Vlaanderen, omdat ik er vandaan kom en er heel veel beleefd heb, maar de wereld is ruimer dan dat.”

Anne en Kaat, je twee zussen, zingen ook allebei. Heb je nooit overwogen om samen met hen iets te gaan doen?

Amcaert: “Wel, op sommige nummers hebben ze de *backing vocals* ingezongen en Kaat zingt straks ook mee op het podium, maar... Het is zeker de bedoeling dat we ooit iets samen gaan doen. Nu vond ik het echter veel belangrijker dat we eerst elk onze eigen levens creëren en onze eigen ervaringen opdoen. Dat zal voor ons alle drie veel verrijkender zijn.”

In 1989 nam je als tienjarig meisje deel aan een lokale talentenjacht met het nummer *Door de wind* van Ingeborg, toen trouwens de Belgische inzending voor het Eurovisiesongfestival, was dat de eerste keer dat je op een podium stond?

Amcaert: (*lacht*) “Nee... Je moet je ons huis voorstellen. Dat stond op een hoek in een wijk en voor ons huis had je een grasveld met eerst een stukje vlak dat iets verderop naar beneden liep. Voor mij was dat een perfect podium natuurlijk. Mijn vader had nog geen struiken geplant, dus iedereen kon van op straat zien hoe ik stond mee te zingen met de radio die dan vanuit de auto weerklonk. Dat was eigenlijk mijn eerste ‘podiumervaring’.”

Besefte je toen al dat je daar absoluut verder in wou?

Amcaert: “Goh, zingen heeft me altijd enorm aangetrokken. Van zodra het iet of wat serieus begon te worden, was het voor mezelf toch duidelijk dat ik het altijd zou blijven doen, ja.”

Pas op, er is niks mis met Geike, maar heb je eigenlijk ooit een artiestennaam overwogen toen je Hooverphonic verliet?

Amcaert: “Ja. Vooral omdat je Geike niet meteen makkelijk kunt uitspreken in het Frans of in het Engels. Het klinkt overal anders. Anderzijds heb ik geen enkel alternatief gevonden waar ik me echt in kon vinden. *Miss January 1979* is wel even in de running geweest. Ik hield van het beeld van Margherite Dumas en wat er onder dat beeld geschreven stond – *Miss January 1979!* (*lacht hard*) Nee serieus... Bovendien vind ik Geike visueel wel iets hebben. Kort en simpel. Het is aan mij om die naam nu wereldkundig te maken, hé.”

Je had je die moeite kunnen besparen door simpelweg bij Hooverphonic te blijven. Heb je de voorbije jaren nooit getwijfeld? Je verliet tenslotte een succesgroep en nu moet je weer van nul beginnen...

Amcaert: “Ik heb twaalf jaar lang deel uitgemaakt van een grote groep, maar mijn persoonlijke naam is inderdaad niet zo bekend. En toch heb ik niet het gevoel dat ik van nul moet beginnen. Dankzij m’n verleden heeft mijn debuut toch wel wat aandacht gekregen, word ik geïnterviewd en zo. Wat

beperkende rol, een soort stolp waar ik niet onderuit kon. Qua creativiteit zat ik er aan mijn plafond. In die zin ben ik nu dus wel bevrijd. Vroeger stond alles in het teken van de groep. Alles wat ik daarbuiten wilde gaan zoeken of doen, werd aan banden gelegd, omdat er maar één ding belangrijk was. Pas op, ik heb daar ook altijd achter gestaan, hé. Als je voor iets gaat, dan moet je dat ook *all the way* doen. Het was ook niet dat ik niks anders mócht doen, maar toch, je voelt je er niet goed bij als je merkt dat het anderen hindert.”

Heb je ooit een moment spijt gehad van je vertrek?

Amcaert: “Nee, ik heb me natuurlijk wel sterk afgevraagd of ik in mijn eentje een plaat zou kunnen maken. Of het dat was, wat ik moest doen... of het daarvoor was, dat ik moest vertrekken... Verder wist ik alleen dat ik daar niet meer op mijn plaats zat. Dat was wel heel duidelijk geworden. Zowel op menselijk als op creatief vlak. Het is niet dat er grote ruzies geweest zijn of zo, maar je zit ook in een wereldje... (*aarzelend*) Je

“IK WAS 17 TOEN IK BIJ HOOVERPHONIC BEGON. EEN FOLKMEISJE, NET UIT HAAR PUBERTEIT, DAT NIET GELOOFDE IN MAKE-UP EN HOGE HAKKEN. DAT IS WEL MOETEN KEREN TOEN...”

dat betreft, heb ik toch geluk. Maar het feit dat ik nu een totaal andere richting ben uitgegaan, is niet evident. Het is sowieso een groot risico. De muziekwereld heeft het moeilijk en ik weet hoegenaamd niet hoe het publiek op mijn album zal reageren. Ik heb mensen achtergelaten en met deze plaat heb ik wellicht ook een deel van het Hooverphonicpubliek achtergelaten...”

En toch klink je behoorlijk bevrijd. *Oh, the good girl I once was, well, she’s cursing loud* zing je in *Unlock* en iets verderop klinkt het in *Blinded: I was blinded, reminded of what feels like a million chains*.

Amcaert: “Hmm... In *Unlock* gaat het toch eerder over een echtelijke ruzie waarbij geëist wordt om elkaar recht in de ogen te kijken, maar of ik me bevrijd voel? Ja, toch wel. Ik heb mijn teugels losgegooid, zeg maar. Bij Hooverphonic heb ik toch heel vaak het gevoel gehad dat ik gebonden was aan een

mag ook niet vergeten dat ik amper zeven-tien was toen ik ermee begon en geleidelijk aan ben ik daarin gegroeid, maar de rollen lagen van te voren al vast, dus...”

Ik vertel geen leugens als ik zeg dat je nooit echt hebt staan springen om interviews te geven en zo, maar nu kun je natuurlijk niet anders. Je ‘woordvoerders’ zijn weg...

Amcaert: “Dat is wel waar, ja. Het is werk voor mij. Ik moet daar echt over nadenken en mee bezig zijn. Het is niet iets wat naturel komt, maar tezelfdertijd vind ik het nu ook wel fijn om te doen. Tijdens zulke gesprekken leer je toch vaak nieuwe dingen begrijpen of valt een bepaald puzzelstukje plots op zijn plaats waardoor er structuur in de chaos komt. Dat is dan mooi meegenomen.”

Een paar jaar geleden zei je nog dat niemand je teksten mocht lezen, omdat je

bang was dat de verwachtingen te hoog gespannen waren. Wat is er sindsdien veranderd?

Amcaert: “Op een bepaald moment is het nodig om afstand van jezelf te nemen, afstand van de schroom ook om te kunnen evolueren. Dat niet kunnen heeft me lang in de weg gestaan om te kunnen groeien. Het feit dat ik toen mijn teksten niet wou laten lezen, dat is toch...”

Faalangst?

Amcaert: “Mja, voor een groot stuk toch wel, ja. Maar van die nummers had ik ook niet meteen het gevoel dat ze bij Hooverphonic zouden passen, omdat ze te persoonlijk waren. (*herhaalt*) Faalangst... Ik weet het niet. Het is intussen ook al lang geleden, hé.”

Heb je teksten van toen gerecupereerd?

Amcaert: “Amper, misschien hier en daar een zin of twee. Ik denk dat leeftijd er ook iets mee te maken heeft en je mag vooral niet onderschatten dat ik met Hooverphonic op een heel hoog niveau aan het spelen was. Mijn inbreng zou meteen afgewogen worden tegen de rest en... Nu heb ik daar afstand van genomen. Ten tijde van Hooverphonic heb ik ook wel meegeschreven aan bepaalde nummers, dus dat is een goed leerproces geweest. En ik heb het nu ook niet allemaal alleen gedaan, hé. Ik heb de steun gezocht die ik nodig had om dit te doen. Sam is een belangrijke toetssteen geweest in dat verband. En muzikaal waren dat bijvoorbeeld Stefan Wellens, Christophe Calis en Luke Mourinet.”

Je hebt nooit onder stoelen of banken gestoken dat je houdt van rasartiesten als Janis Joplin, Joni Mitchell, Beth Orton en consorten. Is er iets van hen in je debuut geslopen?

Amcaert: “Hm, nee... Ik heb niet het gevoel dat ik op iemand lijk en dat is ook zo... Bepaalde namen durf ik zelfs bijna niet uitspreken, omdat ik ze zo fantastisch vind: PJ Harvey, Fever Ray, David Sylvian, David Bowie en Nick Cave natuurlijk. Dat zijn allemaal mensen die vooral hun eigen ding doen. Ze lopen niet in het gareel en zijn moeilijk in hokjes te stoppen. Wat dat betreft zijn ze zeker een inspiratiebron voor me, om ergens aan te beginnen. ‘Het kan dus ook helemaal anders’, dat gevoel, weet je. Tijdens de opnames van mijn plaat heb ik wel naar hen geluisterd, maar dan louter ter ontspanning. Anders raak je alleen maar gefrustreerd, want ik kan uiteraard niet aan hen tippen!”